

Nhóm chúng tôi bỏ quê nhà, lên Saigon du học, mỗi đứa một chỗ, họp nhau ngày chủ nhật để rong chơi, cà phê cà pháo cho đời đỡ cô đơn nỗi x. Mãi cả tháng sau, chúng tôi mới đến được chỗ ở chung. Đó là căn nhà lầu hai tầng gỗ, xinh xắn nằm trong đường hầm Đường Đa, gần trường Thánh M, từ nay đi bộ qua trường Nguyễn Công Trứ bên Tân Định nơi chúng tôi đang học cũng không xa lắm.

Tầng trệt hơi tối vì không có cửa sổ, Tầng Bê ly và Phòng . Tầng trên sáng sủa hơn, có cửa sổ thông gió hai bên hông nhà. Phòng ăn chung nhà bếp, chúng tôi ít dùng, bởi vì ăn cơm tháng, đâu cần nấu nướng gì. Phòng ngủ, hai tầng bốn khác kê hai cái giường single ở chung. Phía trước là phòng thờ cúng, bàn thờ lâu ngày không nhang khói, nhang tàn, cầy tích, có vì quá cũ kỹ, nên khi dọn nhà người chủ không muốn mang đi. Tôi ở phòng này, rộng rãi, không ồn ào, đẹp học bài. Dưới biệt thự này phòng vệ sinh ngoài trời chỗ để tắm, còn có cái bồn treo lồng trên tầng, dành cho đàn ông, không thích hợp cho đàn bà! Không có nơi để phơi quần áo, cũng chẳng sao, đi bộ chỉ 50 phút đến cuối hầm có dãy public toilet nằm trên ao rêu mọc tua tủa như quê nhà, cấp bốn đồ như..Mỗi đêm chúng tôi hay kéo nhau đi tập thể, lâu ngày cũng thành thói quen đi thể dục, nhất là có lúc ngủ toilet sát bên với một cô bé k nhonh, ngăn cách nhau chỉ một tấm vách lá rách nhieu ch, và toilet và nói chuyện lãng mạn, đến đâu còn thú vị nào hơn.

Tầng Phòng, ngoài giờ học xong, còn đi học thể thao với thầy Nguyễn Đình Nghĩa, tiếng sáo cửa nó càng ngày càng dể, đến tận tối, mỗi khi nghe nó thổi bài Phụng Vũ, tôi muốn bỏ học, về quê chăn trâu cho hết một kiếp người!

Tôi có ghi danh học thêm môn Anh văn vào mỗi tối thể dục. Có một đêm, lúc tan học, tôi thấy bạn học cùng Hiên V, đi theo bạn cùng trường nghĩa trang M ở Đền Chi cao quá đầu người đi về nhà, lúc đó trời mưa nhỏ, chỗ và để tóc, đến nơi về hoe, gió thổi mạnh làm rơi xuống những chiếc lá còn xanh chừa màu r, gió cũng làm những ngọn thông phía trong nghĩa địa reo vi vu, réo r, âm thanh mỗi lúc càng lớn thêm như tiếng sáo, tôi nghe tiếng bài Phụng Vũ tầng Phòng hay chơi, mệnh mông, rồi quy vào cái âm thanh chơi với cửa bài Trường Chi, hai thể âm thanh người chơi cùng học thể ra thể tiếng r, n như tiếng thể, n nghe ai oán thể một cõi xa nào. Dòng âm thanh đưa tôi càng lúc càng gần, như bạn chân ai theo sau tôi. Một bạn đến đầu ngõ hết thể áo, con bạn Hiên V lùi lại, tôi rẽ vào lối Bùi Hữu Nghĩa. Đến nơi về học, những ngọn đèn trên cao hết hiu dể xuống thể ánh sáng mờ mờ, bình hòa. Thầy như, tôi đưa tay đỡ nh kéo cổ áo lên cao, chỗ khớp, một bàn tay

Anh ngót đã choàng qua cửa tôi, bắt gặp , tôi quay lại rất nhanh. Đâu có ai ! Tim đập mạnh, tôi đi nhanh chạy, vấp ngã, tôi thấy có người con gái mặc áo dài trắng, đi ngược chiều tôi, càng gần, tôi nhận thấy chân nàng không đứng vững, sợ quá, tôi vội chạy nhanh qua mặt nàng, tà áo trắng chật dài thêm như muốn cuốn tôi vào, rồi bỗng nhiên tan ra như mây, thấy lạ quá, tôi chợt sợ bình tĩnh để nhìn lại, bên kia cửa, có người mặc áo màu kín đáo, đen thui, đang đứng tôi, tôi chạy nhanh , bóng đen càng nhanh hơn, mất quá đáng rồi đi rồi, bóng đen cũng đứng lại, tôi tiếp tục chạy đến khi nghe tiếng chuông nhà thờ Thánh Mùng , bóng đen biến mất...

Vội đến nhà, mở cửa bước vào, vắng tanh, tôi thấy đâu đâu mà muốn nhà, tôi lên lầu, thay bộ quần áo đẹp, xong đến tiếp hàng bàn thờ, mất dầy lý hàng cửa chính cái, đâu biết thế ai, nhưng có khói nhang, lòng tôi thấy ấm áp, đẹp.

Đến nhà ngã lưng mệt chút sợ hãi, tôi vội tắt đèn, tôi nghe tiếng người chạy đến phòng tắm, mẹ ngấm vì biết bạn đã về, người dậy, đi xuống nhà bếp nói với bạn vài câu, thấy ngao ngao sao không mở đèn, tôi thấy heo, tôi thấy thấy, người chạy mạnh thêm. Tôi đến mở công tắc điện, người ngược chạy, nhìn vào phòng tắm không đóng cửa, đâu thấy ai tắm, tôi nghĩ hay mình đã nghe tiếng người mở cửa chạy trên máng xối. Mưa gì dai dẳng, mưa hoài không dứt. Tắt đèn, đến đi ngủ, nhưng tôi lại vén màn sáo cửa sổ, xem mưa đã như thế nào, ngay lúc đó đèn nhà bên kia bật sáng, nhìn qua cửa sổ kính, không kéo màn, cách đây tôi đứng cửa thấy người mặc áo dài trắng, tóc xỏa dài quá lưng, đi đi lại lại như đang tìm kiếm vật gì, rồi nàng đến tắm gội rồi đứng trên bàn trang điểm, nhìn khuôn mặt mình trong đó, sợ hãi mái tóc, có vẻ như đã hài lòng, nàng đưa tay mở tủ quần áo, chỉ áo dài đẹp đẹp ra, treo cửa trên móc áo, kể đến là chiếc áo nỉ vớ cũng đẹp đẹp bung ra, tôi bàng hoàng, nín thở, trợn mắt, mất quan trọng rồi thành thang trống rỗng tôi, thì ra tất cả những huy hoàng bí mật phía sau mệt chút là là mạnh mẽ...Tôi đâu có thể hiểu nghĩa để đến nhận sự nàng, ngay cửa ông Nguyễn Sa có sợ hãi, chắc cũng sợ hãi:

*Đa em trắng, anh chạy đến ánh sáng
Tóc em dài, anh chạy đến mùa xuân
Trên cửa đời này chạy có giai nhân
Bí ẩn anh gọi tên em là nhan sắc...*

Rồi nàng tắt đèn trên trăn, còn lại ánh sáng mờ mờ chiếc đèn ngủ, tôi thấy dáng nàng không che giấu, chỉ với, nhà có, nhà không. Tim tôi như ngược ngóp, mãi đến lúc nàng cuốn mình trong chăn, ánh sáng mờ mờ chiếc đèn ngủ tắt rồi, tôi thấy thấy rồi phòng, nhưng cây nhang trên bàn thờ sắp tàn, khói bay nghi ngút, quyện theo mùi trầm menh mông cửa góc phòng. Tôi lên giường ôm theo chân dung tượng với vào giấc ngủ, nhưng cửa trăn trăn mãi, trong trắng như mê

sờng, tôi nghe trên ngực mình nóng lôm, khó thở, rồi mất mái tóc dài chọt xoa xuống mũi tôi, hừng quánh tan vào da thịt, gợn nhènh nhènh tướt, hoàng hốt, tôi đưa tay lùa giặc mồi, bắt ngừng dầy, đâu có gì chung quanh, ngoài đây là hừng buồm thiêu, bắt đứng trên bàn thờ... Tôi cố gắng đi vào giấc ngủ nhènh ngủ cả đêm không thấy nào ngủ được, chỉ mồm mồm, cho đến khi nghe tiếng rao mồi của hàng nhè bán bánh mì nóng, bắt tôi tỉnh sảng. Tôi thức dậy, làm vệ sinh cá nhân, rửa đầu nhè đi tắm, mồi hay cố gắng tôi mùi khói nhang nực nực. Dòng nước lạnh như tạt xuống, tôi tỉnh táo đôi chút, chỉ là mái tóc se sua cuốc đi, là quá, tóc tôi là còi hoai không giáp! Bên ánh sáng lôm, tôi nhìn tôi trong gương, mắt tôi đen lầy, môi tôi ngợt ngào nhè mùi quít chín cây, chỉ mũi cao, thon nhè nhè bắt giặc làn da tướt non nhè trái mồm vào mùa, trệ trệ, tôi đâu phải là tôi, kinh khủng, tướt nhè đang mồi. Bỗng hốt sực can đảm nhìn thướt kẻ trong gương lờn nũa, đôi ngực tôi no tròn khêu gợi hàng góc vợi mất phừng cả làn gương, tôi chọt sờng, mồm hết to lên để đánh thướt nực kinh hoàng, mồm bắt chực khực nực u u n, nhèng tôi không cố đứng nực, dùng hốt tàn lỏ, tay tôi đập mồm xuống tắm gương, đáng ngợm con gái tôi đã thướt vào buồm trệ nhè giết giết a nhieu lỏn, tan ra, trôi lênh đênh theo sóng thướt y tinh, rồi bị nếm t...

Tôi bắt đi thướt nhanh, bắt c ra cả, tôi gặp hàng Phm cũng rửa rửa sau mất đêm rong chực mất mồi, tôi đi nhè ma đuôi, không quay lại chào nó. Ghé vào quán bên đường uống mất tách cà phê buồm sáng, lòng nôn nao khó tướt, chậm đi u thuốc, tỉnh táo đôi chút, hôm nay chệnh nhướt, để c rừ rừ nh, đến nhà bà dì chệnh, có bà con bên cệnh cũng để cô đến.

Mãi đến trệ tôi mồi trệ rửa nhà, mồi cả, nhà rửa hàng hoe, bắt bè chệnh a đưa nào rửa cả. Tôi đi hàng lên lỏu, để nh lỏy tẹp rửa ôn bài cho buồm hực ngày mai, đúng lúc tiếng sáo thổi bài Phừng Vũ cả hàng Phm trệ lên, mừng quá, có bắt trong lúc này thướt là cợn thướt, tôi bắt rửa xuống để nh nói vài câu vợi bắt, tiếng sáo chọt ngừng lỏ, nhìn quanh quớt, không thấy bắt, nhanh thướt, tôi nghĩ chệnh nó đã ra ao rau mướt toilet, tôi cũng thướt bắt ra ngoài đó cho vui. Đêm nay trăng rớt tròn và sáng lôm, , tuy t diu, trệ c mất tôi là con đường trệ nh a thỉnh thoảng, ao rau mướt đã để c lỏp kín, hàng cây đường hàng tẹp hai bên nhè hàng nếm đang cháy lung linh. Đưa t m mất xa hực, có ngợm con gái vợi đôi tà áo dài trừng phớt phớt theo gió, lùa bóng trắng, lúc m lúc t, t t trệ n trệ phía tôi đang đứng, rửa đi nàng rửa thướt sáo, khúc nhệch giết y nhệ cả hàng Phm. Cệnh đập, ngợm đập, tôi nhệ chệnh vợi giết a không gian kẻ o, để nh đi vào, nhèng bắt c chân rửa để xuống dòng nước đã lênh lang, phệ khệp, cũng may tôi rút chân lỏ kẻp lúc, nủ không, bắt có còn là tôi ! Lúc đó rửa lôm, không ngợm toilet...

Tôi trệ lỏ nhà, t m rửa, để nhang, trong lòng rửa còn mồi hực lôm, màu khói mong manh bay lên, dù sao, có chút nhang khói cũng thướt dệ chệnh.

Cả đêm tôi miên man nghĩ ngợm vệ nhèng chuyểnh liên tục xẩy ra, có thướt nào tôi bắt bắt nh y u bóng vĩa hay tâm thướt bắt n? Đến gợn sáng tôi chệnh mọt để c mọt chút, không có gì xẩy ra,

mät trän miän tây vän còn yên tĩnh...

Buäi sáng thäc däy, ngäi träc ban công ôn bài, mäy thäng bän tôi chäc đã täi läp, tôi đäc träng 2 giä đäu, có thäng nhä bán báo đi ngang, tôi gäi nó lên läu mua tä báo, räi gäi chuyän häi thăm vä cô gái kä hoäc đó, nó nhìn tôi bäng đôi mät đäy bí än, räi häi :

- Anh mäi đän vä đây, sao quen đäc chä äy ?

Tôi trä läi nó :

- Đâu có quen biät gì, chä nhìn thäy!

Thäng nhä tròn xoe đôi mät :

- Anh nhìn thäy chä äy? Näm mä hä ?

- Thäy thät chä mä gì, täi hôm qua rõ ràng anh thäy ngäi con gái...

Mät thäng nhä biän säc, nó nói nhä cà läm :

- Chä ...chä äy chät cä năm räi. Hay anh thäy ...ma!

Tôi bät đäu thäy länh ngäi, tay tôi run run, thäng nhä kä tiäp :

- Ch y là hoa khôi xóm này, con m t, h c tr ng Lê văn Duy t, b m t tích, sau đó ng i ta tìm đ c xác ch o rau mu ng, ba má ch bu n nh điên, anh không tin em, c vào nghĩa trang M c đ nh Chi s th y m ch , đ tìm l m, n m sát vách t ng đ ng Hi n V ng..

Tôi nghe lòng bùng l tai...Ma? Có ph i tôi đang g p ma?

Bu i chi u tan h c, còn s m, tôi tò mò, mu n bi t s th t v câu chuy n k c a th ng nh bán báo, ghé vào nghĩa trang, tìm th y m nà ng cũng không khó l m, đúng r i, trên m bia là t m hình c a nà ng tôi g p đêm tr c, kinh hoàng quá, cây nhang còn đang cháy đ , đĩa bánh bò, bánh da l n còn t i, vàng mã và bó bông h ng n m ngay ng n tr c m , ch c ba má nà ng v a ghé thăm...Tôi cúi xu ng đ t cho ng i quá c nén h ng, đúng lúc c n giồng ủa t i, đ d i, nh ng cây thông l xu ng g n t i đ t, bó bông h ng bay lên cao, nh ng t vàng mã đ màu cũng bay theo, r i m a đ xu ng mênh mông, đ s , tr i đ t t i đen, tôi v a b t v a b l nh l m, tìm đ ng ra, nh ng dòng n c m a ng p cao, m t l i, nh ng ngôi m nh đang trôi trên bi n, r i m t ti ng kêu th ng th t, l nh tanh t trên cao v ng xu ng, m t con chim r t l n, lông tr ng t i nh con thiên nga r t ngay trên m nà ng ch t m t cách th m thi t...Tôi s quá, b ch y, sóng v t quanh chân, nghĩa trang m i lúc nh l n thêm, nh ng ngôi m trôi lênh đênh tr ng c bi n...

Càng l nh, c n đôi b ng càng gào thét, rã r i, mãi r t lâu, tôi đã đ n đ c đ ng M c đ nh Chi, tìm m t quán ăn nh ng không th y. Con đ ng này tôi đã đi qua r t nhi u l n, nh ng hôm nay th y l quá, ph xá thên thang, nhà c a l ng l y, hình nh m i ng i đã ng , im lìm. C n đôi trong tôi d d i thêm, ch t nghe thềm m t tô mì khô s i l n c a chú Si u k r p Huê Tinh, hay đĩa bánh t m xú m i quán Thu n Thành, sát nhà Ba Cu i, m t đĩa c m t m bì s n ch , tr ng Bà Năm Sốt, tô h tít xí quách bà T ù, tô canh chua cá rô m Bà Sáu M p, hay cái l u gà Anh Đào g n C u Phán T ...T ng món ăn đi ngang qua trí t ng, c n đôi hoành hành, tàn nh n thêm, v a s p l đi, tôi g p đ c ng i đàn bà tu i đ trung niên m i vào nhà, ng là quán m i m , bu n ng g p chi u manh, tôi đâu còn s c đ t ch i, b c vào nhà, tr i i, m t căn nhà sang tr ng, hoành tráng tôi ch a bao gi th y, dù trong phim nh, chi c bàn ăn kê gi a nhà, th c ăn đã đ n s n, b c khói, th m l ng, gi a bàn là ng n n đang cháy, khung c nh vô cùng lã ng m n. Ng i đàn bà m i tôi ng i, t trong , m t ki u n b c ra, kiêu sa, quý phái , nà ng m c chi c áo đ m màu hoàng y n v i nh ng hàng kim tuy n chi u l p lánh, c áo x sêu xu ng đ h n a ph n ng c nh p nhô theo nh p th . Nà ng chào tôi r t thân thi n, nghiêng m t bên má qua vai tôi, tôi đ t xu ng nà ng n hôn nh nhàng, tôi nghe t nà ng tho ng mùi h ng qu tuy t v i. Chúng tôi ng i đ i di n, b t đ u vào ti c, món ăn ngon và l mi ng quá, trái c t heo n c h m v i c sâm ngàn năm, đ c đ ng trong cái th c a vua Minh M ng, con b a c i l n b t chiên b , món t ng đ c ph c v cho vua Lê Long Đ nh, Ng c D ng ti m thu c b c ...và còn quá nhi u món khác n a đ c liên t c mang lên, đôi quá tôi ăn m t cách v i v , quên m t ng i đ p đang ng i nhìn tôi m m c i, t i nghi p...

Đi mọt chút, có thể nàng biết tôi đã qua cơn đối, nàng ân cần mồi tôi nâng ly, bẻ đào mọt u màu hồng phách chẩy qua cơn thối lằng lằng da thối, bấy giờ tôi mới thấy nàng đẹp, tuy tụi vùi, lẳng lẳng... Rồi dòng nhạc lãng danh của Francis Lai và Arl Sigman chợt dờn lên, âm thanh ngọt ngào, đem đưa tôi...

Where do I begin to tell the story of how great a love can be. The sweet love story that is older than the sea .

The simple truth about the love she bring to me ? Where do I start ?

With her first hello, she gave a meaning to this empty world of mine. There'd never be another time . She came into my life and made the loving fine...

Tôi đưa nàng vào điệu slow êm áp, trữ tình, ánh đèn mờ mờ và chúng tôi hôn nhau, giữa dòng âm thanh mê mông, dịu dàng... Nàng nắm tay tôi, chúng tôi đi vào phòng ngủ, đêm huyền thoại rực rỡ mà chưa đi ch...

Chúng tôi có với nhau một đêm rất thiên đường, cho đến lúc ánh nắng chiếu vào mặt tôi, như có ai đang lay vai tôi, giật mình, tỉnh giấc, tôi gặp ngay người phụ nữ mà .

Trời ơi, tôi đã ngủ một đêm trên mặt nàng, trên tay ôm con chim đã chết cứng đờ . Tôi muốn nói vài lời, nhưng miệng tôi không mở được, như nghẹn thở, đưa tay vào miệng, tóc, cổ cuồn, tôi kéo ra, dài lằng, kéo hoài chưa hết, quần áo tôi rách nát, như ngả vàng mã bỏ nóc cuồn đi rồi tụt vào người tôi để màu nhang tàn canh.

Người gì mà nhìn tôi, lúc đó u, bẻ đi lẳng lẳng ...